

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 125/2026-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ] zastúpeného JUDr. Michalom Maškulíkom, Mierová 33/2, Strážske, proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2Tpo/26/2025 z 9. októbra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkové okolnosti prípadu

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) 12. januára 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 a 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2Tpo/26/2025 z 9. októbra 2025 [(ďalej len „napadnuté uznesenie“), sťažovateľ nesprávne uviedol, že ide o rozhodnutie sp. zn. 32Tpo/26/2025 z 19. septembra 2025, pozn.]. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a priznať mu finančné zadosťučinenie 3 000 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol obvinený zo zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 a ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona. Je stíhaný väzobne, pričom lehota jeho väzby začala plynúť 13. januára 2025.

3. Uznesením Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 5Tp/8/2025 z 19. septembra 2025 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) bol u sťažovateľa podľa § 76 ods. 11 Trestného poriadku rozšírený dôvod väzby sťažovateľa aj na zločin sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 Trestného zákona a okresný súd taktiež podľa § 76 ods. 3 Trestného poriadku predĺžil väzbu

sťažovateľa do 12. mája 2026, keďže dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) a písm. c) Trestného poriadku naďalej trvajú.

4. Napadnutým uznesením bolo na podklade sťažnosti sťažovateľa zrušené uznesenie okresného súdu v celom rozsahu a krajský súd rozhodol tak, že rozšíril dôvod väzby sťažovateľa aj za zločin sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 Trestného zákona a väzbu sťažovateľa predĺžil do 12. marca 2026, pretože dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku naďalej trvajú.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ pred ústavným súdom namieta, že krajský súd sa vysporiadal s jeho námietkami „*spôsobom, ktorý nemá oporu v zákone*“. K tomuto konkrétne uviedol, že za jednou z poškodených mal podľa krajského súdu chodiť po cyklochodníku, ten však v čase údajného spáchania skutkov ešte nebol postavený. Navyše, v rozhodnom čase mal aj komplikovanú zlomeninu členka, ktorá vylučuje prekonanie takej vzdialenosti. Ďalej namieta, že krajský súd „*prijal dôkazy predložené prokurátorkou*“, ako aj to, že prokurátorka nepredložila okresnému súdu ani krajskému súdu znalecký posudok, ktorý má preukazovať, že jedna z poškodených pre neho ani nemohla byť sexuálne príťažlivá. Taktiež poukázal na to, že tri poškodené sa poznajú a komunikujú medzi sebou cez sociálne siete. Ďalej namieta, že okresný súd a krajský súd ignorovali jeho námietku marenia dôkazov, a to nevykonanie výsluchu MUDr. Ledváka. Ďalej, orgány činné v trestnom konaní „*žiadali zbaviť mlčanlivosti všetky inštitúcie okrem poškodenej*“, čím opäť zmarili vykonanie dôkazu. Zo strany orgánov činných v trestnom konaní neboli príslušným znalcom „*predložené všetky dôkazy*“, čo ovplyvnilo výsledky znaleckých posudkov. Navyše, poškodená [REDAKOVANÉ] mala zmeniť svoju výpoveď vo vzťahu k času spáchania skutku.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Predmetom ústavnej sťažnosti je namietané porušenie viacerých práv sťažovateľa podľa ústavy a dohovoru napadnutým uznesením, ktorým bol rozšírený dôvod väzby sťažovateľa a ktorým bola lehota jeho väzby predĺžená.

7. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. Ústavný súd na úvod konštatuje, že sťažovateľ bližšie neoznačil konkrétne svoje právo podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru a ani podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru, ktoré mali byť napadnutým uznesením porušené. Bez ohľadu na tento nedostatok poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľ v petite svojej ústavnej sťažnosti namietol aj porušenie svojho práva na osobnú slobodu podľa

čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, cez ktorého ústavnoprávne štandardy možno napadnuté uznesenie preskúmať.

9. Ústavný súd taktiež považuje za potrebné uviesť, že ústavná sťažnosť ako celok pôsobí zmätočne, o čom svedčí aj chybné označenie napádaného rozhodnutia zo strany sťažovateľa, resp. jeho právneho zástupcu. Zmätočnosť ústavnej sťažnosti sa netýka len jej formálnych náležitostí, ale z väčšej časti aj samotného odôvodnenia. Napriek uvedenému ústavný súd, zohľadňujúc predovšetkým význam konania pre samotného sťažovateľa (rozhodovanie o osobnej slobode), napadnuté uznesenie preskúmal s ohľadom na relevantné námietky sťažovateľa.

10. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že väzba je najzávažnejším zásahom do osobnej slobody a do práv obvineného. Keďže ide o najzávažnejší zásah, vyžaduje po celý čas súdnu kontrolu jej ústavnosti a zákonnosti (m. m. III. ÚS 26/01). Je výsostným právom, ale aj povinnosťou všeobecného súdu skúmať všetky okolnosti spôsobilé vyvrátiť alebo potvrdiť existenciu skutočného verejného záujmu odôvodňujúceho so zreteľom na prezumpciu nevinu výnimku z pravidla rešpektovania osobnej slobody a uviesť ich v rozhodnutiach o väzbe (I. ÚS 187/09, rozsudok vo veci Toth proti Rakúsku z 12. 12. 1991, sťažnosť č. 11894/85, bod 67).

11. Každé pozbavenie osobnej slobody musí byť „zákonné“, t. j. musí byť vykonané „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a okrem toho každé opatrenie, ktorým je jednotlivec pozbavený osobnej slobody, musí byť zlučiteľné s účelom čl. 17 ústavy, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojvôli (I. ÚS 165/02, I. ÚS 177/03, I. ÚS 115/07). Z čl. 17 ods. 2 ústavy vyplýva neodmysliteľná súvislosť medzi väzobným dôvodom uvedeným v zákone a rozhodnutím sudcu alebo súdu, a to nielen pri rozhodnutiach o vzatí do väzby, ale aj počas ďalšieho trvania väzby. Zákonnosť väzby je zároveň determinovaná aj skutkovými okolnosťami, ktoré by svojou podstatou mali dať *ratio decidendi* (nosné dôvody) na uplatnenie vhodného zákonného ustanovenia (III. ÚS 271/07, I. ÚS 58/2017).

12. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva ďalej vyplýva, že súd rozhodujúci o pozbavení slobody nemusí dať odpoveď na každý argument osoby pozbavenej slobody. Tento súd však nesmie ignorovať konkrétne skutočnosti namietané touto osobou, ktoré by mohli spochybníť existenciu podmienok „zákonnosti“ pozbavenia osobnej slobody (pozri rozsudok vo veci Ilijkov proti Bulharsku z 26. 7. 2001, sťažnosť č. 33977/96, bod 94). Každé pozbavenie osobnej slobody totiž musí sledovať účel ochrany jednotlivca pred svojvôľou (pozri rozsudok Veľkej komory vo veci S., V. a A. proti Dánsku z 22. 10. 2018, sťažnosti č. 35553/12, č. 36678/12 a č. 36711/12, bod 74).

13. Pokiaľ ide o existenciu dôvodného podozrenia zo spáchania trestného činu, to predpokladá existenciu faktov alebo informácií, ktoré by objektívnemu pozorovateľovi umožnili úsudok, že konkrétna osoba mohla spáchať trestný čin, pričom jeho dôvodnosť závisí vždy od všetkých okolností každého konkrétneho prípadu (rozsudok vo veci Fox, Cambell a Hartley proti Spojenému kráľovstvu z 30. 8. 1990, sťažnosti č. 12244/86, 12245/86 a 12383/86, bod 32). Skutočnosti a okolnosti, ktoré vyvolali takéto podozrenie, nemusia dosahovať rovnaký stupeň ako tie, ktoré sa vyžadujú na podanie obžaloby či prípadné odôvodnenie odsúdenia (II. ÚS 613/2025).

14. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti spochybňuje samotnú existenciu dôvodného podozrenia zo spáchania trestných činov, pričom námietky proti existencii

príslušných väzobných dôvodov vôbec neuviedol. Ústavný súd preskúma napadnuté uznesenie z pohľadu námietok, ktoré vo svojej ústavnej sťažnosti uplatnil.

15. Krajský súd v napadnutom uznesení konštatoval, že dôvodnosť obvinenia sa od posledného väzobného rozhodovania vykonaným dokazovaním prehĺbila. Zo spáchania trestných činov (vydieranie, ublíženie na zdraví a znásilnenie) sťažovateľa usvedčuje poškodená [REDAKOVANÉ], ktorá opakovane a obsahovo konzistentne vysvetlila okolnosti spáchania skutkov. Menovaná poškodená síce 4. apríla 2025 zmenila svoju výpoveď, túto skutočnosť však krajský súd vnímal v súvislosti s rozšírením dôvodu väzby sťažovateľa o tzv. kolúznú väzbu podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. Poškodená mala podľa názoru súdu v danom čase vypovedať rozdielne práve na základe inštrukcií sťažovateľa, ktorý s ňou bol napriek výkonu väzby v opakovanom telefonickom kontakte (sťažovateľ mal príslušné väzenské orgány uviesť do omylu predstieraním, že telefónne číslo poškodenej patrí jeho rodinnému príslušníkovi, pozn.). Následne v septembri 2025 už poškodená vypovedala opäť spôsobom ako v jej prvotných výpovediach a sama uviedla, že pri zmene výpovede bola pod veľkým tlakom, avšak bez bližšej špecifikácie. Krajský súd uznal, že výpovede tejto poškodenej obsahujú rozporné vyjadrenia, tie sa však v zásade netýkajú skutočností rozhodných pre ustálenie skutkového stavu a jeho právneho posúdenia (napr. kde mal kto ležať, resp. na akej strane). Sťažovateľom tvrdené „nevyjadrenie nesúhlasu“ s pohlavným stykom zo strany tejto poškodenej bolo podľa krajského súdu vytrhnuté z kontextu celej jej opakovanej výpovede. V tomto ohľade krajský súd poukázal na to, že donútením ženy k súloži sa rozumie prekonanie vážne mieneného odporu ženy alebo podľahnutie ženy pri zistení beznádejnosti odporu.

16. Dôvodnosť podozrenia proti sťažovateľovi bola podľa krajského súdu podporená aj výpoveďou druhej maloletej poškodenej, ktorá bola vypočutá v postavení obzvlášť zraniteľnej obeť a s ktorou mal mať sťažovateľ pohlavný styk minimálne štyrikrát. Výpoveď maloletej poškodenej bola ďalej podporená výpoveďou svedkyne, jej matky. Krajský súd zdôraznil, že všetky tri poškodené boli vzhľadom na ich postavenie zraniteľných obetí vypočuté za súčasného vyhotovenia obrazovo-zvukového záznamu a následne boli podrobené aj znaleckému skúmaniu v odbore psychológie a psychiatrie, a to aj s ohľadom na možnú konfabuláciu. Pokiaľ išlo o námietku nedostavaného cyklochodníka a nemožnosti stretávať sa s treťou poškodenou, uvedené by podľa krajského súdu nemohlo diskvalifikovať celú jej výpoveď, a to aj s ohľadom na skutočnosť, že nedostavanie cyklochodníka nevylučuje možnosť prechodu daného úseku na bicykli. Krajský súd zdôraznil, že rozhodovanie o väzbe nie je rozhodovaním o vine či nevine sťažovateľa, ale súd na účel rozhodnutia o väzbe skúma dôvodnosť vedeného trestného stíhania. Vo vzťahu k námietke sťažovateľa o marení dôkazu výpovede MUDr. Ledváka, ktorý jednej poškodenej diagnostikoval zlomeninu pravej kľúčnej kosti, krajský súd uznal, že tento v čase jeho rozhodovania ešte vypočutý nebol, a uviedol, že orgány činné v trestnom konaní majú uvedený nedostatok napraviť.

17. Ústavný súd sa z už uvedeného presvedčil, že krajský súd ústavnoprávne akceptovateľným spôsobom objasnil existenciu dôvodného podozrenia zo spáchania trestných činov sťažovateľom, pričom s odkazom na výsledky znaleckého dokazovania nateraz vylúčil aj možné (kon)fabulovanie zo strany poškodených, a teda aj sťažovateľom tvrdenú koordináciu ich výpovedí. Krajský súd sa primeraným spôsobom vysporiadal aj s námietkou sťažovateľa týkajúcou sa oneskoreného vylúchu znalca MUDr. Ledváka, ako aj s námietkou nedostavania cyklochodníka. Tieto námietky

v danom štádiu konania nepovažoval ich za natoľko závažné, že by vyvrátili inými dôkazmi podloženú existenciu dôvodného podozrenia zo spáchania trestných činov sťažovateľom.

18. Ak sťažovateľ vo všeobecnosti namieta, že krajský súd sa nevysporiadal so všetkými jeho námietkami, že „*prijal dôkazy prokurátora*“, že zmaril vykonanie niektorých dôkazov a že „*znalcom neboli predložené všetky dôkazy*“, tieto námietky ústavný súd považoval za nedostatočne určité, a teda také, ktoré bez ďalšieho nemôžu spochybniť ústavnoprávnu udržateľnosť napadnutého uznesenia.

19. Pokiaľ sťažovateľ namieta aj porušenie svojho práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že predmetom rozhodovania krajského súdu bola väzba sťažovateľa, na ktorú sa vzťahujú osobitné záruky čl. 17 ústavy (I. ÚS 200/06, III. ÚS 277/07, II. ÚS 499/2024, III. ÚS 22/2025), nie všeobecné záruky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

20. Vzhľadom na už uvedené bolo potrebné ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

21. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa stratilo svoje opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. februára 2026

Libor Duľa
predseda senátu